

Monologus sub astra

Leo Herberghs

bron

Leo Herberghs, *Monologus sub astra*. O.J.C. van Loo, Kerkrade 1950

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/herb001mono01_01/colofon.php

© 2017 dbnl / Leo Herberghs

I

De grote nacht is gekomen en de blinkende, eeuwige sterren,
vernield zijn de steden, de graven gaan woekend verder,
verloren, verkorven de plaats waar eens licht was en liefde
en het hunkerend hart geslagen in bittere schande.

II

Geef mij de sterren om te beminnen en alles wil ik laten,
de liefde der mensen, de aarde met de witte bloemen,
het zachte water en de wandelende, gaande wolken.
Ik wil opgaan in zomernachten, stijgen en stijgen,
tot ster worden en eeuwig cirkelen in de ruimte,
streng en bloesemend, flakkerend en brandend
en neerzien in groot waken over de sterflijken.

III

Slingers en kleurige bogen, fonteinen en fluistrende parken
zijn voor hen, die de zomer beminnen en het tedere bloeien.
Hun lichamen glanzen prachtig als bevende bloemen
en in de dans gaan zij als oppermachtige heersers.
Maar voor de harden, de norsen, de verhevenen en eenzamen
is het donkere leven, de pijn, het verraad, de ellende;
over hun harten gaan eeuwige najaarsstormen
en in hun ogen hangen de sterren over de wereld.

IV

Ster! Ster van de nacht! Sterren, mijn ziel
beeft voor U, heft zich lichtend naar U omhoog.
Als een dauwdrop blink ik onder de ruisende sterren
en tril als het gras onder hun oneindig ademen.
Overvol gons ik van stemmen uit andere verten
en laat alles gewillig en hunker naar 't Andere.
Ster! Ster van de nacht! Sterren, mijn ziel
breekt uit haar zelve en ruist als een regen,
mijn mond plooit zich open en lacht van vreugde
en mijn voeten bewegen zich los van de aarde, en stijgen
naar de myriaden goden, de zonnen, engelen, sterren.

V

God oppermachtig, klein voor eeuwig hebt Gij mij gelaten
 en mijn vreugden zijn kortstondiger nog dan het gras.
 Reeds tril ik van tranen en zijn mijn vleugels geschonden
 en waar eens mijn lichaam was, is verrotting en bederf.
 Maar eeuwig beef ik om U; voor het stralend mysterie
 sta ik ledig en open en laat nacht na nacht vallen
 diep in mijn huis en kniel snikkend onder sterren.

VI

Het geraas van het leven, het gruwzaam lichaam, het blikken
 van dieren en het bedorven vlees, dat uiteen valt,
 is in de wereld, daarom vlucht ik en nestel mij onder bomen
 en laat de bladeren met hun handen over mijn wangen strijken
 en verkeer blinkend van tranen met de gelukzalige sterren.

VII

Ik grijp het gras en kus het vlak aan de aarde
 en leg tegen het lichaam van de boom mijn handen
 en hoor hoe het leven fluisterend door het woud trekt.
 Bladeren neem ik in de mond en proef hun zachtheid
 en laat de vogelen geruisloos in mijn ogen verdwijnen.
 Ver van de mensen ben ik de gelijke van eeuwige goden,
 levend in zeldzame streken en een met de liefde,
 die bloemen en planten doet groeien en ruist langs mijn lippen.
 De tranen, die eens omwille van sterflijken stroomden uit de ogen
 worden blinkende dauw onder de nacht met de lieflijke sterren.

VIII

Sterren heb ik mij gekozen tot eeuwige hoedsters in het leven,
 waaronder ik elke nacht verdwaasd van liefde herboren word.
 Ik verkeer met de hemelingen en ken niet de woorden der mensen
 maar staar hen voorbij in een lieflijke droom verzonken.
 De smetten van het bestaan, van de lage, verneedrende dagen,
 worden weer weggewassen onder de stralende blankheid der sterren.

IX

Ik schrei de sterren toe: neem mij weg uit de wereld,
 elke dag doet mij zeer en beproeft mij tot het uiterste.
 Ik behoor niet tot het geslacht van de sterflijken,
 maar ben eenmaal, een stormnacht, verdwenen onder mijn broeders
 en lijd sindsdien als een veel te blinkende in dit zwarte.

X

Sterren, sterren, mijn wereld, mijn liefde, mijn leven,
 eeuwige sterren, ik hunker naar U uit de diepte
 en stug uit de woorden naar U als een ruisende stormwind.
 Elke nacht kniel ik neer en aanschouw U allen
 en beef van verrukking en ken mijzelve niet meer.
 Gaarne laat ik de bloemen en het kussen van minnende monden
 en de mensen, om wie ik nooit veel liefde gevoelde;
 onder Uw zwijgen word ik de grootste van allen
 en wordt mijn bestaan tot een bestaan van koningen.

XI

Midden in Mei zie ik een landschap in 't najaar
 met wilde bossen, brekend onder een stortvloed van regen,
 en ik ben zwart temidden van de kleur van de bloemen
 en stamel namen verward onder een blauwe hemel
 en denk aan een dag van bitter herdenken en sterven
 en bid tot het najaar, dat het kome en mij verzwelge.

N o o t . - *Monologus sub Astra* verschijnt als eerste nummer in de pamflet-reeks *De Zilveren Scherf*. Deze reeks staat onder redactie van O.J.C. van Loo te Kerkrade.

Van Leo Herberghs verscheen reeds eerder de dichtbundel *Refugium* (Winants - Heerlen).